

med juridiske Candidater, endogsaa med dem, der havde bedste Character. Det er ganske vist, at derved kan der være kommen meget dygtige Mænd ind i Statstjenesten, som denne under andre Omstændigheder vilde have manglet; men et Spørgsmaal er det, om Staten virkelig skulde have været bedre tjent dermed, end om den havde faaet Embedsmænd, der vare opbrugne gennem Forretningerne alene. Naar jeg erklærer mig enig med den ærede Forslagsstiller i Nødvendigheden af at indskrænke Antallet af Aspiranter til Statens Embeder, gjør jeg det, fordi jeg har den Overbeviisning, at i mangfoldige Embeder, hvori man hidtil har benyttet examinerede Candidater, vil man ligesaagodt kunne nøies med uexaminerede Mænd og have dem for meget bedre Kjøb, og dette troer jeg er det praktiske Hensyn ved at fremme denne Sag. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Lovforslaget. Det kan gjerne være, at der er Mangler ved det, saaledes som det er kommet frem, skjøndt disse Mangler ere outrede, for Exempel af den ærede Sde kjøbenhavnske Rigsdagsmand (Nimestad), som nævne, jeg troer det var, 13 Examiner, der skulde ligge i § 1. Jeg tillader mig derfor at anbefale Lovforslaget, idet de Mangler, der ligge deri, vilde let kunne rettes, og ialtsald vil en hyderligere Forhandling af Lovforslaget her i Tinget kunne bringe den ærede Cultusminister til at tage denne Sag under en alvorlig Overveielse. Jeg vil sluttelig gjentage, at jeg ikke seer, hvorledes det juridiske Studium skulde kunne forvaltes ved at flytte Examen over til Domstolene. Dersom Facultetets Professors Forelesninger ere gode, dersom deres Examinatorier ere belærende, er det jo afgjort, at Enhver, der vil underkaste sig Examen, først gaaer til Landets første Retslærer, hvor han kan faae den grundigste Underviisning, og det vel at mærke, for bedst Kjøb, da Staten jo netop derfor giver Tilskud til Universitetet. Jeg troer dernæst ogsaa, at den juridiske Examen hidtil har været anseet for og ogsaa maa siges at være meget besværende for selve Professorerne, da

det ikke ligger i en Retslærers Stilling at skulle gennemgaae en Mængde skriftlige Afhandlinger et Par Gange om Aaret eller at skulle sætte sig hen for at examinere i Ting, hvilket ikke vil kunne bringe ham videre. Jeg troer heller ikke, at man vil kunne paastaae, at i de Lande, hvor der ikke holdes juridisk Examen ved Universiteterne, er Retsvidenskabens gaaet tilgrunde, eller at der ikke der er noget videnskabeligt Studium. Jeg seer derfor ikke, at de Anker, der med saa stor en Vægt ere fremsatte mod Lovforslaget, navnlig af den ærede Sde kjøbenhavnske Rigsdagsmand (Nimestad), i Virkeligheden have Noget at bethede.

Grundtvig: Jeg skal kun et Par Ord blik opholde den ærede Forsamling, da der saalænge har været discuteret om denne Sag. Der er imidlertid et Par Punkter, som ikke ere fremkomne under Discussionen, uagtet denne jo iøvrigt har været meget lang, og jeg troer, at det er gaaet flere, som det næsten ogsaa er gaaet mig, at man under denne lange Discussion har været nærved at glemme Hovedpunkterne, idet der er streift saa vidt udenfor det, som Lovforslaget gaaer ud paa. Jeg skal derfor søge i Korthed at sammenfatte, hvad Lovforslaget efter min Mening væsentlig gaaer ud paa. Lovforslaget gaaer ud paa flere Ting; det befaler Examen henlagt til Domstolene og forbyder den afholdt ved Universitetet. Det Første forekommer mig at være ønskeligt; jeg vil ikke videre paastaae, at jeg har Ret deri, men jeg vil henholde mig til de andre ærede Talere, og navnlig til den ærede Rigsdagsmand fra Viborg, som have udtalt sig for Unskeligheden af en saadan Forandring. Derimod forekommer Forbudet mod, at Universitetet afholder nogen samlet juridisk Examen, mig at være noget uheldigt; det forekommer mig ikke, at man med Rette kan forbyde Universitetet at afholde en samlet Prøve og derimod befale det at holde særskilte Prøver i de enkelte Fag.